

Preek over Johannes 21: 1-14 HSV

Broeders, zusters,

De geschiedenis die we zojuist hebben gelezen in Johannes 21 is zo heerlijk herkenbaar, hè. De discipelen zitten bij het meer van Galilea. De afgelopen dagen hebben ze in een soort achtbaan van emoties gezeten. De gevangenneming van Jezus met alle gevaren van dien, de gewelddadige dood van hun geliefde Vriend op Golgotha, de angstaanjagende aardbeving en de duisternis precies op het moment dat hij stierf, en drie dagen later de overweldigende vreugde, toen Jezus bleek te zijn opgestaan. Hun heftige verdriet en teleurstelling sloeg om in euforie.

Tijdens de laatste verschijning heeft Jezus de opdracht gegeven om naar Galilea te gaan en daar te blijven.

En daar zitten ze nu. Tsja en wat ga je dan doen? Zeg het maar.

Laten we maar gaan vissen.....laten we maar doen wat we altijd doen, vissen.

Vandaag is het evangelisatiezondag. En wie zich wel eens met evangelisatie bezig houdt die weet dat het vaak op dezelfde manier gaat. Hoe gaan we het doen? Hoe gaan we proberen mensen warm te krijgen voor het Evangelie? Laten we maar gaan, laten we maar doen wat we altijd al doen?

En we houden onze activiteiten in stand. We gaan deur aan deur, we evangeliseren op straat, we folderen, we beleggen openluchtdiensten in de hoop dat er deze keer wel gehapt wordt.

En bij al die activiteiten heb je ook nog eens te maken met een achterban die een duidelijke mening heeft over wat wel en wat niet een geschikte methode is. Want wie zich de wereld in waagt buiten de veiligheid van de kerk, heeft niet alleen te maken met een wereld, die best wel eens vijandig kan zijn, maar soms ook met een eigen achterban, die niet overstroomt van bewogenheid, of die vindt dat je bij het bereiken van de wereld, geen wereldse methodes kunt gebruiken. Terwijl de Bijbel oproept om voor de Jood een Jood te zijn en voor de Griek een Griek. Als ik het goed begrijp dan betekent dat, dat je, om de mens van vandaag te bereiken, de taal van vandaag moet spreken om dichtbij het hart van je doelgroep te komen. En daarom mag best eens gezegd worden dat iedereen die zich inspant om het Evangelie uit te dragen, ook als er geen meetbare resultaten zijn, respect verdient. Evangelisatie is zwaar werk. Ploegen op de rotsen, een weg van lange adem. Ook

al weten we soms gewoon niet beter te verzinnen dan maar weer opnieuw te gaan vissen, zoals we altijd al doen.

Dat doen de discipelen dus, ze gaan vissen. Doen wat ze altijd doen.....

En terwijl ze daarmee bezig zijn, en ontdekken dat de vissen weer niet echt willen bijten, zien ze een man op de oever. Hij riep wat: *lieve kinderen, hebt u niet iets voor bij het eten?* In ons taalgebruik klinkt dit wel wat oubollig eerlijk gezegd. Wij zouden zulke grote, ruwe, gebruide vissers niet zo gauw als lieve kinderen aanspreken. Maar in die tijd was het niet ongewoon dat een baas zijn personeel op deze manier aansprak. Het was een vriendelijke, amicale manier van aanspreken. Wij zouden misschien zeggen 'hé, jongens'. In de NBG vertaling wordt hier het woord toespijs gebruikt. Hebt gij enige toespijs. Het is terecht dat de HSV hier vertaald met 'iets voor bij het eten'. We moeten denken aan iets wat een aanvulling is bij het hoofdbestanddeel van de maaltijd. Het brood is het hoofdbestanddeel, de vis komt er dan als beleg bij. De discipelen kunnen de man op het strand geen visje aanbieden als broodbeleg. Er is niets gevangen. Je krijgt de indruk dat de discipelen op dit moment nog niet doorhebben dat Jezus daar op de kant staat. En dan geeft die vreemde man op de oever het advies om het net aan de andere kant uit te werpen. Een wonderlijk advies. Want het net uitwerpen aan stuurboord, de kant van de boot waar de stuurriem zit, zou geen visser doen. Of je kunt niet goed sturen, of je kunt niet goed vissen, maar goed sturen en vissen tegelijk kan niet op deze manier. En toch doen de discipelen wat de vreemdeling vroeg. En nog herkennen ze de Heer niet. Al was het al eens eerder gebeurd dat Hij hen de opdracht had gegeven om opnieuw te gaan vissen nadat ze een hele nacht hadden gevist. Lees Lukas 5, de geschiedenis van de wonderbare visvangst, er maar eens op na.

En ook nu, nadat de discipelen gedaan hadden wat Jezus zei, zat het net helemaal vol vis. Achteraf bleken er 153 vissen in te zitten. Toen dit wonder gebeurde ging er eindelijk een lichtje branden. De discipel die Jezus liefhad zei tegen Petrus 'het is de Heer'. 'De discipel die Jezus liefhad' dat is de apostel Johannes. Johannes is zelf de schrijver van het Johannes Evangelie waar deze geschiedenis wordt verteld en later heeft Johannes ook nog de 3 brieven van Johannes en de Openbaring van Johannes geschreven. Hij heeft dus in totaal vijf Bijbelboeken geschreven. Deze Johannes heeft waarschijnlijk uit bescheidenheid z'n naam niet willen noemen en daarom heeft hij zichzelf 'de discipel die Jezus liefhad' genoemd. Alleen het Johannes Evangelie gebruikt deze uitdrukking. Ook in Johannes 13 bijvoorbeeld als Jezus de paasmaaltijd viert met zijn discipelen, (vs.23) wordt hij ook zo

genoemd: Eén van de discipelen, dien Jezus liefhad, lag aan de boezem van Jezus....Dat is de meest intieme plaats en geeft blijk van een bijzondere relatie. Diezelfde uitdrukking wordt van de Here Jezus in Johannes 1 gezegd: Hij bevindt zich aan de boezem van de Vader. De discipel die Jezus liefhad kwam deze ereplaats toe tijdens de paasmaaltijd. En nu, in Johannes 21, was het deze goede vriend van Jezus die Hem als eerste herkende. Hij had als eerste door dat het Jezus was die deze wonderlijke opdracht gaf met zoveel opbrengst.

Als we dit nu eens op evangelisatie betrekken.

Jezus gaf een opdracht om iets heel onorthodox te doen. Geen visser zou het in z'n bol halen om het net aan stuurboord uit te gooien. Dat gaat in tegen alle vissersregels. Noem je dat vissen, het net aan stuurboord uitgooien? Hoe kom je op het idee?

Zou dat bij evangelisatie ook niet zo kunnen gaan? Dat Jezus een opdracht geeft om het net uit te gooien op een manier die wij nog nooit bedacht hebben. Vanmorgen is Jannine ingezegend als zendingswerker van de gemeente. Het kan maar zo zijn dat wij het alleen 'echt' zending vinden als iemand naar een ver land vertrekt naar een gebied waar het Evangelie nog niet bekend is. Maar zou wat Jannine doet ook niet zo iets kunnen zijn als het net aan de andere kant uitwerpen? Want op het internet zijn onnoemelijk veel mensen bij wie het Evangelie niet bekend is. Op het internet is de oogst groot. Er zijn sowieso heel veel mensen op het web actief. En er is heel veel geestelijke nood onder mensen. Wat een geweldige kansel liggen er om de Boodschap te delen met de medemens in nood, of met de zoekende medemens. Zou het niet zo kunnen zijn dat er op het internet meer vis te vangen is dan ergens anders? En zou het niet zo kunnen zijn, dat we onze ideeën over wat evangelisatie of zending is moeten bij stellen, omdat het de Heer is die de opdracht geeft om het eens anders te doen.

Een ander voorbeeld. Vanavond hebben we hier in de kerk een dienst met CMA, een christelijke motorclub. We hebben als evangelisatiecommissie een gesprek gehad met een paar van deze mensen. Prachtige kerels, in leren jacks op van die stoere motoren, kwamen met luid gebulder op bezoek in een woonwijk in Oldebroek. Mannen die zich durven begeven onder andere motorlui die wij niet kunnen bereiken. Mensen die wij misschien niet eens durven aan te spreken. Wij vissen aan de andere kant van de boot. Maar zij doen het. Ze vertellen vrijmoedig over hun Heiland waar ze zo enthousiast over zijn omdat ze weten dat het hart van hun God ook voor deze ruwe bonken open staat. Zo'n dienst vanavond, is een prachtige gelegenheid, om mensen mee naar toe te nemen die zicht aangetrokken

voelen tot de motorwereld. Deze jongens spreken hun taal, ze delen de passie voor motoren en en passant delen ze wie Jezus voor hen is. Als jij een motor hebt, wil ik je eigenlijk oproepen om vanavond met de motor te komen. Zodat het zichtbaar is in Oldebroek en omstreken dat vanavond het net aan de andere kant wordt uitgegoid. Er zijn vast mensen die het helemaal niets vinden, maar opnieuw die vraag om over na te denken: zou het kunnen zijn dat de Heer ons roept om het eens op een andere manier te doen?

Ik weet niet of het u opgevallen is, maar de discipelen ontdekten pas dat het Jezus was, die hen de opdracht had gegeven, nadat ze het net aan de andere kant hadden uitgegoid. Ze hadden eerst de moed om het eens anders te doen en daarna ontdekten ze pas dat het Jezus was.

Weet je, dat kan vanavond ook zo zijn. Misschien wordt het helemaal niks. Maar het kan ook zijn dat we straks zeggen: het is de Heer! Het is Gods werk om het een keertje heel onorthodox te doen met die motoren en die stoere kerels in hun leren jacks. Ik weet het niet. Dat kun je alleen achteraf zeggen. Net als Johannes achteraf pas zag dat het Jezus was.

Toen Petrus in de gaten kreeg dat het Jezus was die op de kant stond sprong hij overboord. Hij kon niet wachten om de Heer te zien.

En aan de kant gekomen bleek er weer iets wonderlijks aan de hand te zijn. Want hoewel Jezus had gevraagd om een vis, bleek Hij allang een visje op het vuur te hebben liggen. Hij had dus helemaal niet gevraagd om vis voor zichzelf, maar om vis voor zijn discipelen. Zoals de netten vol met vis herinneren aan de wonderbare visvangst herinneren deze visjes aan de wonderbare spijziging. Ook toen voorzag de Heer zelf in het voedsel en nu gebeurt dat opnieuw.

De discipelen hoefden het niet eens meer te vragen. Het is de Heer! Dat kan niet anders. De tekenen getuigen van Hem.

En dan na de maaltijd vindt dat indringende gesprek plaats tussen Jezus en Petrus. Tot drie keer toe klonk er die indringende vraag 'Simon, hebt gij mij lief?' En tot drie keer toe antwoord Petrus 'ja Heer, u weet dat ik van U houd'. De eerste keer vraagt Jezus of Petrus Hem meer lief heeft dan dezen. De betekenis hiervan is niet helemaal duidelijk. Sommigen menen dat Jezus vraagt of Simon meer van Hem houdt dan van de andere apostelen. Maar ik kwam ook de uitleg tegen dat Jezus vraagt of Simon meer van Jezus houdt dan van vissen. Met andere woorden, wat wil je nou Simon, wil je visser worden of wil je herder van

de kudde worden. Je moet kiezen Simon! Deze uitleg is goed mogelijk omdat Jezus bij de eerste wonderlijke visvangst ook al had gezegd dat Petrus geen visser zou blijven, maar visser van mensen zou worden.

Wat de juiste uitleg ook is, Jezus wil graag uit Petrus' mond horen dat hij Hem liefheeft. Simon moet als het ware publiek belijdenis afleggen van zijn geloof. Natuurlijk wist Jezus best dat Simon Hem liefhad. Maar openbare belijdenis doe je niet alleen voor de Heer. De anderen moeten het ook horen! Zij moeten ook weten dat het goed zit tussen Jezus en Simon. Alleen zo kan hij straks leider van de kerk worden. Anders zou altijd de vraag in de lucht gehangen hebben, of het wel weer goed zit tussen Jezus en Petrus, na de verloochening. Zo zie je dat het helemaal niet zo gek is om een geloofsbelijdenis te vragen van de mensen die een leidinggevende taak in de gemeente gaan vervullen. Je broeders en zusters hebben het recht te weten dat het goed zit tussen jou en de Here Jezus!

Hoe zal Petrus die opdracht ervaren hebben? Je zit daar aan de waterkant en er is nog geen schaap te ontdekken. Net zo min als er 's nachts een vis te ontdekken was. Maar zoals op het woord van de Heer de vissen toestroomden zullen ze in de toekomst ook toestromen, de volgelingen van Jezus Christus. Toen Jezus vertelde over de goede herder (Joh.10) heeft Hij ook al aangekondigd dat er nog meer schapen zullen komen. Schapen van een andere stal. Een aanwijzing dat er volgelingen van Jezus uit andere volken dan Israël zullen komen. Daar had Jezus het al over ons. Daar had Hij jou al op het oog. Ook Nederlanders, Oldebroekers, Oosterwoldenaren zijn schapen van een andere stal. En ook zij mogen delen in het heil. En op deze evangelisatiezondag mogen we best verder dromen. Misschien heeft Jezus ook nog een aantal van die motorjongens die jij kent op het oog. Of misschien heeft hij die jongen of dat meisje op het oog, die bijna dag en nacht achter z'n beeldscherm zit. Natuurlijk, kun je op internet heel veel troep tegenkomen. Maar je kunt ook op de site 'ikzoekgod' terecht komen, of de site 'eerlijkovergod' van onze gemeente. Attendeer jongeren erop. Juist de anonieme sfeer van het beeldscherm kan het veilige gevoel geven om een vraag te stellen, of om op onderzoek te gaan. Laten we het net maar vrijmoedig uitgooien.

Petrus kreeg daar op de waterkant van het meer van Gallilea een opdracht, hij zal de herder van de gemeente van Jezus Christus worden. Hij zou vooropgaan in de apostolische kerk. En zo is het ook gegaan. Vanaf de Pinksterdag is Petrus de woordvoerder van de apostelen. En na zijn Pinksterpreek kwamen er meteen al drieduizend schapen die aan de kudde werden toegevoegd.

Simon Petrus, een doodgewone visser uit Gallilea, het achterland. In Jeruzalem praten de mensen over Gallilea zoals Nederlandse westerlingen over de Achterhoek praten. Maar deze gewone man, met dat grillige karakter, de man die zo vaak de fout ingaat, wordt ingeschakeld voor een wereldwijde evangelisatieactie. Een actie die nog altijd gaande is.

En voor die actie zijn mensen nodig. En zijn dat dan van die bijzondere mensen? Als ik naar de apostelen kijk kan ik me dat nauwelijks voorstellen. Een paar vissers, een tolontvanger, een vrijheidsstrijder, gewone kerels uit de Achterhoek van het Bijbelse land. Toen Jezus gevangen genomen werd sloegen ze doodsbang op de vlucht. Petrus stond gewoon een potje te liegen toen ze hem vroegen of hij bij Jezus hoorde.

En later zaten ze met de deur op slot op een bovenkamer uit angst voor de Joodse leiders en voor de Romeinen. De verandering kwam pas toen ze ontdekten dat Jezus werkelijk dwars door de dood is heen gebroken. Het feit dat Jezus echt leeft gaf een boost! Jezus schakelt ze in en verandert door de kracht van de Heilige Geest een stelletje angsthazen in dappere helden.

En zo wil Jezus nog steeds met z'n mensen omgaan.

Hij vraagt eigenlijk helemaal niet zoveel. Hij stelt dezelfde vraag, die Hij Petrus stelde ook aan jou en mij. *'Hij je mij meer lief dan dezen?'* Houdt je meer van Mij dan van vissen, of van voetballen, of van motorrijden, of van muziek maken? Kortom mag ik echt de eerste zijn?

Pas toen Petrus daar voluit 'ja' op zei kon hij ingeschakeld worden. De visser gaat vanaf nu schapen toevoegen aan de kudde.

Vanavond gaan we het net aan de andere kant uitgooien. U bent van harte uitgenodigd. En vraag ze mee, alsjeblieft, de mensen die voor jou misschien niet zo goed te bereiken zijn, horen het vanavond misschien op een manier die bij hen past.

Mag ik op jullie rekenen?

Mag Jezus op jullie rekenen?

AMEN